

נפש גחלים תלהט

ניצוצות ממשנת הגאון הצדיק ר' ישראל אליהו זינצוויץ זצוק"ל [כל שבועיים]

גליון 4 מסעי תשע"ד

דבר המערכת

במלחמת המפרץ [תשנ"א] נמסרו כמה שיחות יסודיות מה חובתנו בשעת המלחמה. ואף שישנם הבדלים מהותיים בין המלחמה שמתנהלת היום לאופי המלחמה דאז. אך כמדומה שהיסודות שנאמרו אז עדיין נחוצים ביותר. רובם נדפסו בעיני ישראל ח"א וכן בספר "עת מלחמה" שיצא אחרי המלחמה דאז.

נישא תפילה שיהיו הדברים לתועלת ונשאב מהם אמונה וטהרה ותמימה לצפות וליחל רק לישועת ה' מתוך התורה והעבודה. ולא ללכת שבי אחר מבט העיניים שאינו מבחין אלא בחיצוניות הדברים.

אנו מודים לאלו שטורחים להעביר את העלונים לציבור רחב יותר שיכול לקבל מהדברים תועלת [בדפוס ובמסירת המייל]. ושטוחה בזה בקשה מכל מי שקיבל תועלת להמשיך להעביר את הדברים הלאה ואדרבה נשמח על כך מאוד להרבות הפצת תורתו הבהירה של רבינו זצוק"ל.

נשמח לקבל הערות והארות. לאור הביקוש הגדול לעלון בדפוס מופץ אנו פונים בבקשה לציבור הקוראים שערים לחשיבות הדברים לסייע בהוצאות ההדפסה.

המערכת

השפעת "חדשות המלחמה" [עיני ישראל ח"א קמ"ה - קמ"ח]

הנה בהשגותיו לספר המצוות במנין המ"ע במצוה ח' מנה הרמב"ן השמטה של הרמב"ם וז"ל שנצטוונו להיות לבבנו תמים עמו יתעלה והוא שנאמר תמים תהי' עם ה' אלוקיך, וענין הצוואה הזו שנייחד לבבנו אליו לבדו יתברך ושנאמין שהוא לבדו עושה כל, והוא היודע אמיתת כל עתיד וממנו לבדו נדרוש הבאות מנביאיו או מאנשי חסידיו ר"ל אורים ותומים, ולא נדרוש מהוברי שמים ולא מזולתם ושלא נבטח שיבואו דבריהם עכ"פ, אבל אם נשמע דבר מהם נאמר הכל בידי שמים כי הוא משנה מערכת הכוכבים והמזלות כרצונו מפר אותות בדים וקוסמים יהולל ונאמין שכל הבאות תהיינה אלינו כפי התקרבו לעבודתו ע"כ הרמב"ן.

ובנוגע לעניינינו [א.ה מלחמת המפרץ], הנה לפעמים שומעים דברים שנראים לכאורה כאמתיים ולפי החשבון של סיבה ומסובב, באם כך צריך להיות או אחרת, כל זה הם דברים מחושבים כפי מהלך המחשבה של האדם בנוגע לעתיד, וע"ז כתב הרמב"ן שהידיעה הנראית ביותר מידיעת העתידות נראית ע"י הוברי השמים, ושם יש הראיה הברורה לכל הנעשה בבריאה, ואע"פ כן אם יבוא פלוני ויאמר לנו שכך וכך נראה בשמים אין זה בטוח כלל שכך יהיה, שהכל בידי שמים והנהגת השמים תלויה רק לפי התקרבותנו אליו יתברך, ובזמן שיהודי נכנע בלבבו הכל משתנה לטובה, כח תפילה חמה ואמיתית משנה הכל לטובה ובטלים כל מראות השמים וכדו'.

בודאי דנטיה גדולה ביותר בימים טרופים אלה לשמוע ולראות מהנכתב והנאמר על הנעשה בעולם בזמנים אלו, והם הם הוברי השמים דזמננו. וכשהיתה מלחמה בצפון בשנת תשס"ו כך התבטא רבינו: הסיבה לכך שיש לעולם גישה אחרת מאשר דעת תורה לכל הענין הוא רק פרי קריאת העיתונים. מי שקורה יום יום את דבריהם, מלבד החדשות מוסיפים את דעתם, כאן פרשנות, איך ומה וכך וכך. אף פעם לא הזכירו שם שמים בכותרות האדומות שבעמוד הראשון. פעם אחת לא הזכירו שיש רבוש"ע שעושה הכל. הכל כחי ועוצם ידי כפשוטו. עפ"י הכחי ועוצם ידי יכול להסתדר כך וכך. רבותי כשקוראים את זה יום יום חזקה על שקר שנאמר מאות פעמים שאדם יאמין לו. זה יהיה מבטו על המציאות. אינו רוצה להכנס לכך אך העיתון ממש שיבש את הדעת של הציבור. העולם מתנדנד לפי איך שמתנדנד העיתון. ממש כמו בובה שמניעים אותה כותבי העיתונים. בא שליט פלוני ואמר כך יהיה, מיד אומר שליט אחר ומבטל דבריו, ואומר כך יהיה ומכאן המקור לבלבול בקרב ההמון דכאילו הדברים הללו הם הידיעות האמיתיות, ואם הדברים נראים טובים שמחים בהם, ואם חלילה נראים רעים הרי רע לאדם, ובדרך כלל יוצא מבולבל מרוב רעיונות ודעות, והאמת דהוא טעות דהכל שקר וכזב וע"ז נאמרה מצוה בתורה תמים תהיה עם ד' אלוקיך, וכל ההנהגות והעתידות הכל תלוי רק בדבר אחד רק כפי מידת התקרבונו אליו, ושום דבר אחר אינו במציאות כלל, וחלילה מבלי התקרבות אליו ה' יתברך ישמור וכו'.

נוסיף מדברי ר' יונה בשערי תשובה שער ב' אות י"ב על הפסוק במשלי מאור עינים ישמח לב ושמועה טובה תדשן עצם, אוון שומעת תוכחת חיים בקרב חכמים תלין, ועי"ש בארוכה. וכתב שם כי תהיה עבודת האוון לשמוע אל התוכחות ואמר על זה "אוון שומעת תוכחת חיים בקרב חכמים תלין", פירוש, ראויה לשכון בין החכמים אחרי שיקשיב בתוכחתו, ואמר ז"ל נפל אדם מהגג ונשברו אבריו צריך רטיה על כל אבר ואבר, והחוטא שחטא בכל אבריו ונחשב כאילו הוכה בכל אבריו מכף רגלו ועד קדקדו כמ"ש מכף רגל ועד ראש אין בו מתום, ועל כל חטא וחטא צריך רטיה אחרת אבל הקב"ה מרפא כל אבריו ברטיה אחת והיא שמיעת האוון שנאמר, "הטו אזנכם ולכו אלי שמעו ותחי נפשכם". דהיינו שע"י הטית האוון לדברי תוכחה היא מסוגלת להבקיע ולחדור לפנימיותו של האדם ולחולל בו שינויים עצומים עד כדי כך ש"תדשן עצם" ולכן יש בכחה לגרום שמיד "ותחי נפשכם".

בנוגע למצבינו ע"י שברגע האחרון ממש נפתח את סתימת האוון, מיד "תחי נפשכם", וכפי המידה שנעקור את טמטום האוון מדעות כוזבות והפיכת האוון לכלי שומע את התוכחה שמשמיעים משמים, מובטחים מידי הנביא "הטו אזנכם ולכו אלי שמעו ותחי נפשכם", והקב"ה יעזרנו שנעבור הימים הבאים עלינו לטובה ולשלום.

ברכות לראש משביר

לתורם היקר שליט"א שנדבה אותו רוחו להיות שותף בהפצת תורת רבינו זצ"ל יהי רצון שזכות הפצת תורת רבינו תעמוד לו להתברך בכל מילי דמיטב ברו"ג

בת קול מהשמים [עיני ישראל ח"א עמ' קכ"ג, קמ"ב]

יש לדעת שהמציאות האמיתית אינו כפי שחושבים ההמון, שה"עתידי" תלוי בפלוני או בפלוני או בהצלחת דרך זו או דרך אחרת. לא! האמת לאמיתה היא כפי שמקובל בידינו מאת הגאון הקדוש ר' אלחנן וסרמן זצ"ל ומסתמא הוא שמע כן מהחפץ חיים זצ"ל. וכך אמר: מלפנים בישראל כשהיו לבני ישראל נביאים, אז כאשר היה להקב"ה תביעות על ישראל היה מודיע לנביאים שיוכיחו אותם. והיה כל מה שמתרחש בבי"ד של מעלה עובר להכלל ישראל על ידי הנביאים. בתקופה יותר מאוחרת כשפסקה הנבואה, דהיינו בתחילת בית שני, עדיין היו יודעין מה נעשה למעלה ע"י רוח הקודש, וכמו"כ היו משתמשין בבת קול, ועי"ז היו חוזרין בתשובה. אך מעת שפסקו כל אלו, מי יתרה בנו לאמר שובו מדרכיכם! מהיכן נוכל לדעת אם יש עלינו תביעה בשמים? ע"ז אמר הגר"א וסרמן זצ"ל, כי בימינו ניתן דבר זה בפייהם של שונאי ישראל, דהיינו שהדרך שמעבירים אלינו את הנעשה בבי"ד של מעלה אודות משפטי עם ישראל, הן המשא ומתן והן המסקנות, כ"ז נעשה באמצעות פיהם של שונאי ישראל המבקשים לעשות רע לישראל, וכמובן שהכונה לאותם שונאי ישראל שהם ראשי ושרי אומות העולם אשר עליהם נאמר לב מלכים ושרים ביד ה' (עי' משלי כ"ה ג'), ע"כ דברי קדשו של הגאון הק' ר' אלחנן וסרמן זצ"ל.

לאור ידיעה נוראה זו, פשוט וברור שאין נוגעים לנו כלל וכלל פרטי ואופני מהלכי המלחמה, לא ריבוי הכחות ולא סוגי הנשק זה לעומת זה, ולא כל הפוליטיקה שמסביב. מה שאכן נוגע לנו מאד הוא שנטה אזנינו לשמוע את ה"קריאה" מן שמיא, שמודיעים לנו מה שמתרחש בבי"ד של מעלה עלינו [א.ה בשעתו איים הצורך מעירק להשמיד רח"ל את הישוב בא"י וגם כיום מכריזים שונאינו מלחמת חורמה "עד טיפת הדם האחרונה" וגם משתדלים להוציא לפועל זממם].

כיצד נוהגים עפ"י תורתנו הק' כאשר יש איום השמדה על כלל ישראל? כולנו מכירים את אשר אירע לפני יותר מאלפיים וחמש מאות שנה, בשושן הבריה. עומד לו צורר היהודים ומאיים באיום של ממש על כלל ישראל. זקן הדור על אף שברור לו שתהיה הצלה "ריוח והצלה יעמוד ליהודים ממקום אחר" עומד מרדכי וזועק "זעקה גדולה ומרה" שאין כמוה. והדבר תימה הרי לא היתה כאן אלא השתדלות שכן היתה ההצלה מובטחת, ומדוע הפליג כל כך בכך.

אלא הביאור הפשוט הוא שיש בתורה הלכות של "עת צרה", כיצד צריכים לנהוג בעת צרה, וכפי שנפסק ברמב"ם (הלכות תעניות א - א) "מצות עשה מן התורה לזעוק ולהריע בחצוצרות על כל צרה שתבא על הצבור ... וזה הוא שיגרום להם להסיר הצרה מעליהם". ולכן הידיעות על העתיד אינם נוגעים למעשה כלל, כי עכשיו הוא עת צרה וצריכים לנהוג כפי הדין לבטל את הגזירה. וככל שהצרה גדולה יש לזעוק ולהריע יותר. וכתב שם הרמב"ם עוד (בהלכה ג') ש"אם לא יזעקו ולא יריעו אלא יאמרו דבר זה ממנהג העולם אירע לנו וצרה זו נקרה נקריה, הרי זו דרך אכזריות... ותוסיף הצרה צרות אחרות". כלומר שעי"ז יכבידו ח"ו את הצרות עוד יותר. ולכן לא משנה כלל מה הם דרכי ואופני הישועה, גם מרדכי לא ידע מה הם דרכי ההצלה אף שהיה ברור שההצלה תהיה, בכ"ז צריכים לזעוק זעקה גדולה ומרה, וכן הוא בכל הגזירות ר"ל על כלל ישראל, לא כפי שמשמע בפי ההמון דדבר זה תלוי בכך וכך זמן [א.ה עובדים על "הפסקת אש" קרובה], בכך וכך ימים תגמר הצרה [א.ה "הם לא יכולים להחזיק זמן כל כך הרבה זמן"] ולכך שלום עלי נפשי, אמשיך בשגרת חיי כרגיל ומה נוגע לי כל הענין. האמת היא, שאין הדברים כך והם נוגעים לכל אחד ואחד. שמשמים נתבעים כל כך, שמשמים העמידו מלך רשע כהמן וכהמן בשעתו, ליבו ומחשבותיו רק להשמיד חלילה. ובאמת גזירה זו מיוחדת ביותר על הציבור דכלל ישראל ובא"י דוקא. והדברים חמורים מאד, שאין אלו רק דיבורים, אלא חלילה... ולכך אין מקום לחשב מה יאמרו מחר בחדשות וכו', אין מקום למחשבה כזו בכלל, אין זה מדרכו של בן תורה לחשב דברי שטות כזו....

בענין השבועונים ואגרות דעת ר"ג

[א.ה לאחר שנודע לרבינו ששיחה תמימה בעניני עבודת האלול, יזמו לבלרי אחד השבועונים והכניסו אותה למוסף חג מיוחד בטענה שתלמידי הרב עברו על הדברים. מיהר לפרסם קלונם במודעה זו בכל בתי הכנסיות בריכוזים (החרדים)]

שגיאות מי יבין הנני מחויב להצהיר לציבור כדי לסור משאול מטה דידוע דהפירצה היותר גדולה של ימינו היא חסרון שלטון התורה בקרב הציבור. וכאשר מהחלל הריק צמחו בציבור דוברי דעו תכוזבות אשר כל כחם רק כושר החוצפה שלהם וכל המעיז לישראל נעשה ראש ובוזה הצלחתם.

בזמן האחרון הגיעו אלי שני אברכים לדבר בעניני מוסר ואלול בדורנו ואל היה לי מה מסתתר מאחרי ה"איצטלה דרבנן" שלהם. ואני הלכתי בתומי ושוחחתי עמהם ולא היה ידוע לי מראש שהם מפיצי שבועונים ידועים לשמצה אל תוך הציבור ואת הדבורים הכניסו בתוך העיתון הנקרא "בקהילה" הידוע לשמצה שרבים חללים הפילה ועוד ידם נטויה רח"ל.

הכנסת דברי לתוך טומאה זו שמש להם גושפנקא על חשיבות השבועון הנ"ל. והחזיר פשט את טלפיו והכריז טהור אני ופושט וברור שמי שקורא שבועונים כגון אלו משחק בכל העוה"ב שלו בין מצד סלוף דעת תורה ובין מצד פגיעה בכבודן של תלמידי חכמים שזהו חומרא דחומרי והוא בכלל ארוור אשר לא יקים את דברי התורה הזאת.

והגם שדבריי רוכזו על שבועון מסוים הנני מצהיר שהדברים שייכים כלפי כל אותם שבועונים המופצים מדי שבוע בשבוע ואין הנהלתם מסורה בידי גדולי דורנו שליט"א ויעיד הפרט על הכלל.

ישראל אלי' וינטרויב

וילמדו תועים בינה ויכירו כח מלכותך

[ועיני ישראל ח"א קמ"ט]

[נאמר בימי מלחמת המפרץ אחרי שנחת הסקאד הראשון] מאז יום חמישי שעבר מצוי הציבור במצב של פחד עמוק, משום שראו בחוש כי זוהי שעת צרה. רבים נהיו מבולבלים לגמרי, זה רץ לכאן וזה לכאן, ובשעה שנשמעת האזעקה נופל טירוף הדעת על כולם. בפרט רבה המהומה בבתים שבהם מצויים ילדים קטנים, הללו לא יודעים היכן להתחיל והיכן לגמור ופונים לדרכי השתדלות וחריצות, שבמצב רגיל ובישוב הדעת, לא היו עולים על דעתם. עתה יתבארו בעז"ה הסיבה והיסוד הגורמים לבלבול הדעת הזה ונשתדל בעז"ה, ע"פ דברי חז"ל, להעמיד דברים על אמיתותם ולבטל בלבול זה.

ביסודם של דברים מונחת הסברה, שאם ינקוט האדם בדרכי ההשתדלות הטבעית, יכול הוא למצוא עצה למצבו. לכן נשען הוא על הדבר, שלפי דעתו יהיה לו לעזר, בטוח הוא שיכול לתת לעצמו עצה, והיא זו אשר תעמוד לו בשעת דחקו. השקפה זו גורמת לכך, שבזמן שהמציאות היא חריגה, משונה ופתאומית, דבר שלא קרה לו מעולם, ולא חשב והאמין שיקרה לו כדבר הזה, אין הוא מוצא עצה למצב, ולכן מאבד פתאום את שלוותו ופועל בניגוד להיגיון. והסיבה לבלבול הדעת הזה היא משום שכל בטחונו בכוחו ועוצם ידו סר ממנו, משענתו נלקחה ממנו, והוא נופל לגמרי, עד כדי יאוש, חלילה, שהוא הגרוע מכל.

הבה נתבונן לרגע מה רצו משמים ללמדנו, ומה מונח בדברים אלו. ותחילה הבה נחזור ונשריש לעצמנו יסודות, שצריכים להיות מושרשים מילדות בלב כל יהודי ויהודי. היסוד הראשון של יהודי בעולם הוא, כי אין הוא תושב קבוע בעולם, ודירתו אינה כלל כאן בזה העולם. הרי הוא כגר, גר צדק, אבל רק גר, למלאות שליחות ולא יותר מזה. ואם מצליח הוא במילוי שליחותו אשרי לו, אין עשיר כדוגמתו. וחלילה כשנרדם ואינו ממלא חובתו...

והעיקר הוא, שזה העולם אינו קביעות עבורו. וכשיחזיר האדם לראשו את ההכרה, שמקומו אינו בזה העולם אלא בעולם אחר, אם כן בזמן שיש חשש שילקח מזה העולם אינו מאבד את עצמו, שאם נגזר משמים שיגמור שליחותו אות הוא שכבר סיים את תפקידו ומילא שליחותו, ומה נפק"מ לו. החשש והפחד צריכים להיות אולי לא מילא את שליחותו. הגורם לפחד זה איננו משום שמאבד את זה העולם, אלא הפחד הוא איך יגיש את החשבון לבעליו, בעת שייקרא בתום שליחותו. התוצאה בגישה זו היא, שמיד חושב האדם לעצמו, הלא צריך אני להשתוות עם בעל דיני, התובעני על מעשי.

ולכל ישראל יש דרך בדוקה ומנוסה בכגון זה, יכולים הם להתרצות לפני הקב"ה, דהרי הוא מקבל תפילות עמו ישראל, והוא מקבל חרטתם על מעשיהם הרעים, ומקבלם בתשובה שלמה לפניו. כפי המבואר בחז"ל בסוף יומא, דאינו דומה פיוס בין אדם לחברו לבין אדם לבוראו, דבין אדם לחברו ספק יקבל את הפיוס וספק אינו מקבל, ואפילו אם מקבל הפיוס, ספק בדמים וספק אינו בדמים וכו'. מה שאין כן הקב"ה, האומר לבני ישראל, קחו עמכם דברים והריני מפויס עמכם, ואפשר לבוא בדברים עמו, הרי שיותר קל לפייס ולרצות את הקב"ה מחברו.

ואחרי ידיעה יסודית זו, אין אדם נכנס כלל לחרדה. מה איכפת לו, הרי כבר מילא התפקידים אשר הוטלו עליו בנאמנות, ומדוע יש לו להיות מבולבל וכו', האם הפסיד משהו? זהו יסוד פשוט של כל יהודי. דבר זה לא זו בלבד שנותן לאדם מנוחה ושלוות הדעת, אלא שבאמת שקט ושלום הוא עם עצמו, משום שאין מקומו כאן. ע"ד משל, אדם היוצא לדרך למקום פלוני למסחר, לתקופה מסויימת, ובהיותו סוחר ממולח וחריף, מסיים בהצלחה ובמהירות את כל עניני מסחרו קודם הזמן שקבע לעצמו. וכי יעלה על דעתו להצטער לחזור לביתו מוקדם יותר? להיפך, שמח הוא ומאושר שהצליח במסחרו ובזמן מועט.

ובאמת, כל ענין הבלבול סיבתו נעוצה בשני דברים. א. משום שחושב שהוא כאן בזה העולם בקביעות, ואם מתערער מעמדו וקביעותו, אינו מוצא לעצמו מקום להיכן לפנות דנראה לו שהפסיד הכל, ונלקח ממנו כל עולמו. ב. בדרך כלל מוצא האדם לעצמו עצה איך לעבור בנתיבות החיים, אבל כשמתברר שכל עצתו וחריצותו לא עמדה לו, מיד הוא מתבלבל לגמרי. ובלבול זה חלילה גורם לאדם קלקול גדול מאד וגורם לו שאין ראשו בלימודו, תפילתו אינה תפילה בכוונה כראוי, ונדמה לו ששום דבר אינו על מקומו.

נבאר המצב שאנו נמצאים בו כעת. כל אחד ואחד חייב להראות לעצמו את המציאות. נדמה היה כאילו מעשה פלוני יושיענו או פעולה זו תצילנו, והיה נדמה לאדם שיש לו משענת להשען עליה, אך לא ידע שהיא משענת "הקנה הרצוף", וכשהגיע יום ה' האחרון [א.ה. שנחת טיל] התברר לכל שהכל אינו שוה לכלום. אולם בסיעתא דשמיא ובעזרת ה', אף מקומות שפגעו בהם לא פגע הטילים בשום נפש מישראל.

הבה נתבונן! וכי הדברים קרו משום השתדלות שלנו, וכי התערבותנו קדמה לכך? האם כל המעשים שעשינו הם שהצילו אותנו מכל פגע? במצב כזה רואה האדם בעליל, שכל דרכי החריצות בטלים במצב זה ואנחנו רק בידי הקב"ה, דהוא הכל יכול, ברצותו וכו'. רק בידיו אנחנו, וברצותו גם דבר שנראה מזיק אינו גורם שום היזק.

הבה נתבונן! גם בעולמנו החשוך צריך האדם לראות בחוש דהוא רק בידיו יתברך. וישנן לעצמו מ"ש אנה אלך מרוחק ואנה מפניך אברה, אם אסק שמים שם אתה ואציעה שאול הנך. אפילו במקומות החשוכים ביותר, בהם נדמה לאדם שיכול להתחמק, הנך! גם בבור חשך של הסתר פנים ובלבול, גם שם יפתח האדם את עיניו ויתברר לו שרק אני ד' עושה כל ואין עוד מלבדו, כפשוטו. וזאת אנו לומדים כעת, אין שום בעלים אחרים בעולם, ואנחנו רואים בחוש ממש שאנו תלויים רק ברצונו יתברך, וחוף מזה לא קיים שום דבר בעולם. ובהתבוננות שהן הן גורותיו, והיא גזירה משמים שרוצים ללמדנו.

הבה נלמד ונתבונן ע"פ דברי חז"ל מהי ההתבוננות בשעת גזירה שכזו. מקובל בידינו, דבשעות ובימים קשים כאלו כל השתדלותנו היא ריבוי תורה, הרהור תשובה אמיתית, חיזוק בעבודת התפילה. הם הם דרכי החריצות האמיתית, וחוף מזה לא קיימים שום דרכי השתדלות מצידנו. במצבנו שמראים לאדם בחוש ברור, אנא התבונן וכלכל מעשיך בתבונה. ובאמת המתבונן יכיר ויראה, שכל המצב יש בו הרבה הרבה רחמי שמים וסיעתא דשמיא.

תפקידים המרומם של הבני תורה ועיני ישראל ח"א קנ"ז

והוא הענין במצבנו אנו. המון העם אינו אשם כלל, שהרי חונך בראיה שטחית, וכמ"ש ולבית יעקב חטאתם, אבל כדי שהציבור לא יחשב כציבור השייך חלילה למצבי בלבול וטשטוש, ערעור חלילה באמונה ובטחון בו יתברך, מוטל על עולם התורה לברר ולהוציא לאור הפנים המאירות דכלל ישראל. אף שאנו במצב הנראה קשה ביותר, מ"מ הרי אנו במנוחת הנפש בדוקא, מכיון שאנו בידינו יתברך. כל הסימנים מבחוץ הם רק סימנים מב"ד של מעלה, ויש להתפייס בתשובה וכו'. הכרה כזאת הרי היא ממש לימוד זכות על כל הציבור דכלל ישראל בא"י, ולא עתה יבוש יעקב וכו'. תפקיד מוטל עלינו בני תורה, מכיון שכך חונכנו מרבתינו, בהכרה ברורה שכזו. מהמון העם א"א לתבוע כ"ז, ורק מאיתנו ועלינו התביעה.

והנה בד"כ כל דעביד איניש, אדעתא דנפשיה עביד. וכ"ז בענייניו הפרטיים של האדם, אבל בזמן שכל הציבור נמצא בצרה גדולה למאד, היחיד מאבד את יחודו, וכל מעשיו נזקפים לכיוון הציבור. ולפי"ז בכל מעשינו ותורתנו יש לשתף את כל כלל ישראל, וכן בתפילתנו הכל יש לזכות לצבור. אין די בכך שמספר בני תורה נבדלו מהציבור והצילו לנפשם, אני את נפשי הצלתי, אלא הכל שייך לציבור, וה"ה כאילו כל הציבור דכלל ישראל בא"י, כולו שייך ומשתייך לתורה ולתפילה, וזהו כל ישראל ערבים זה בזה. אין ענינו רק ערבות מבחוץ, אלא מעורב וקשור אחד בשני, ולכך מעשהו של כל יחיד ויחיד משתייך ומתקשר לכל הציבור ממש. וכשהאדם חושב רק על עצמו ה"ה עושה עצמו ליחיד. אבל כשהוא בתוך הציבור, והגזרה על כל הצבור וגם עליו בתוכם בבחינת פרעה הקריב, צריך לתת לכל הצבור זכויות. אין אנו יודעים להעריך חשיבות גורל העמל בתורה בפנינה צנועה בביהמ"ד, עמל בהבנת דברי הרשב"א וכו'. ומכח זה, אף שנופלים מרחוק טילים וכדו' אין פרץ ואין צווחה ממש כפשוטו, והטיל נופל במקום דאין בו בנ"א ולא מזיק לאיש בגופו כלל. והכל מכח אותו עמל בצניעה בדברי תורה"ק בעמלה של תורה, ולא חלילה משום שאתו גוי מרחוק לא הצליח לכוון למקום. הכל אך ורק בכח אותו עמל טהור לשמה בדברי הרשב"א, שהגן על כל אנשי א"י.

ידוע בשם החזו"א, שאמר, שבזמן שהגרמנים ימ"ש פלשו למדינת פולין, היו ב' עיירות שנכנסו אליהן, ולא פגעו בשום יהודי כלל, והיה הדבר לפלא ולנס, כידוע. האחת היתה קמניץ, והשניה גרודנא. אמר החזו"א, שכל זה היה בזכות ב' יהודים, בזכות העמל והיגיעה של הגר"ב זצ"ל בקמניץ, ובזכות העמל והיגיעה של הגרש"ש זצ"ל בגרודנא, דהיו ידועים במידה מופלאה של עמל בתורה ויגיעה בה, ובכח זה נתקיים מ"ש ונשאתי לכל המקום בעבורם, עד כדי כך, שאפילו את המשחית העמלקי הצליח לעכב ולמנוע הגזרה בינתיים, והכל בזכות העמל והיגיעה בתורה. אלו הם פני הדברים. כשיושבים כאן בישיבה ועמלים בתורה, אין בכח שום טיל לפגוע בשום מקום בא"י, וזהו מכח חשבונות וזכויות כלל הציבור דכלל ישראל. ונשאתי לכל המקום בעבורם, כל מה דנאחו ונתלה בהציבור, ה"ה עוזר ומגין על כולם. והכל, כל מעשינו ותפילתנו ותורתנו, הכל לזכות ולטובת הצבור. בכח עמל ויגיעת התורה מבטל ומרחיק כל גזירות קשות ונתהפך הכל לטובה ולברכה עד בלי די.

העלון יוצא ללא מטרת ריוח וניתנת רשות לצלמו למטרת זכוי חרבים בלבד.

לתרומות והנצחות, הוספת מגוים, הצעות והערות יש לפנות בטל: 02-9921392

או בדוא"ל SHNEIDERAV1@GMAIL.COM